

Óhozzá térnek. A kegyelem hangoztatása lett később a reformáció egyik fő pillére. Luther Márton – mint ágoston-rendi szerzetes – a Rómától való szakadásáig, erősen hajlott Augustinus tanai felé. Éjszaka, gyertyafényénél gyakran üldögélt annak munkái fölött.

Augustinus 76 esztendő volt, amikor vandál pusztítók törtek Észak-Afrikára, megsemmisítve mindent, ami útjukba került. Bekerítették Hippon Regiot is. Augustinus, biztonságba helyezve magát, az ellenállás lelke lett. Mindig újra bátorította félénk gyülekezetét, hogy helyezték bizodalmaikat Istenbe.

A hadviselés harmadik hónapjában megbetegedett. Dávid bűnbánati zsoltárát olvasta, amelyet fekhelye mellé, a falra függesztett, s napjait imádsággal töltötte. Lelki erőinek a vég-sőkig birtokában volt.

Az afrikai keresztyén egyház két évszázad múltán mentesült az arab inváziótól. Augustinus szellemi öröksége eközben az egész latin világ közkincsévé vált.

Entscheidung
Ford.: U. E.

Mégis, Isten türelme egyszer véget ér, és akkor jön az ítélet, amint a Biblia mondja

„Földnek sói”

A Teremtő időkeretbe helyezte földi életünket. Egyikünk sem tudja, meddig él. Egyszer eljő az óránk. Ám még dolgozik Isten Szentlelke világunkban. Mindenikünk előtt feltárja az egyetlen lelki szükségét, és vonz Jézus felé. Őbenne nyújt nekünk Isten megbocsátást és megbékélést. Mindegyikünkért meghalt a kereszten. Ontotta vérét érted és értem, újra életre kelt a halálból. Ó él!

Amikor az igazság kiábrázolódását szemléljük, tudatosodik bennünk, hogy Istenhez kell jönnünk. Mindegyikünk legbensejében hordozza azt a bizonyosságot, amit Ő ad. Éppoly pontosan tudjuk, hogy elszakadtunk tőle, s hogy meg kell békélnünk vele.

A keresztyén kihívással néz szembe. Ti vagytok a „földnek sói”. Ti vagytok az oltalom az önpusztítással szemben. Morálisnak találjuk magunkat az Isten és Szentlélek ereje nélkül... Mégis, aki szereti Istent és gondol vele, ugyanakkor pedig a világ folyásához szabja magát, olybá lesz, mint a „megízetlenült só”.

A Bibliából nem nyilvánvaló, hogy Noé felmenői hívők voltak-e. Azt mutatja ez, hogy a hit nem örökölhető. Szülők a gyermekeknek nem adhatják tovább automatikusan, nemzedékről nemzedékre.

Noé igaz ember volt – mondja a Biblia. Szerette és tisztelte Istent, és engedelmeskedett neki. A hit embere volt. Mégsem figyeltek szavára, amikor szólógtatta az embereket: „Készüljete! Térjete Istenhez, mielőtt késő lesz!”

Hajó a pusztában

Isten azután tudatta Noéval, hogy vízözönt mint világ feletti ítéletet enged meg. És megadta Noénak a kimeneke-dést: egy hajó, a bárka építése által: „150 méter hosszúnak, 25 méter szélesnek, 15 méter magasnak és háromszintesnek kell

lennie. Építsd meg úgy, hogy hajtható legyen! Nem fogod tudni kormányozni, sem motorja, sem kereke nem lesz...” (1Móz 6:14–16 nyomán Graham, a szerző.)

Csakhamar elkezdte Noé az építést. Hogy gúnyolhatták az emberek. Hajót építeni ott, ahol tenger sincs a közelben, amelyen az közlekedhetne. Mindenfelől özönlöttek az emberek hajója csodájának bámulatára.

És Noé mindennap prédikált az embereknek. – Végül Isten az állatokat is odavezette, amelyeket a bárkába kellett magával vinnie (1Móz 6:19–20). Akkor minden készen volt, jóllehet semmi sem látszott közeledni. S újra nevettek az emberek a magányos hajóépítőn. De kevéssel azelőtt, hogy esni kezdett volna, azt mondta Isten Noénak: „Menj be egész házád népével a hajóba” (1Móz 7:1). Pontosán szólva, ott áll a „jőjj!” kifejezés. Mondta Isten Noénak: „Jőjj befelé!” Ez a szó „jőjj!” ötszázszor fordul elő a Bibliában. „Jőjj!” – jelenti azt, hogy Isten előkészületei a bárkát illetően végbementek. Azt közli ez, hogy maga Isten zárta be az ajtót (1Móz 7:16).

Akkor még egyszer adott az embereknek lehetőséget a felkészülésre. S ők jöttek mindenfelől, és ellenálltak Noénak az engedelmeskedésben, neki, aki vízözönt hirdetett. Hisz nem volt nedvesség. A nyirkosság a talajból származott. Esőnek semmi jele sem volt. Hogy tudott Noé áradásról beszélni. Lehetetlenség! Noé napjaiban az emberek nem akartak hal-lani, ma szintúgy! Nem hajlottak Noé figyelmeztetésére, úgy tekintettek a bárkára, mint Noé hitére. Nem érdekelte őket.

A csak egyetlenegy ajtó

Hirtelen mégis elcsöndesedett a tömeg. Talán mert egyi-kük azt mondta: Ugyan nézzétek már, ott fenn! Egy felhőcske az égen... Még derűs volt az idő, de mind nagyobbak tűnt az. Majd jött a villámlás, az ézengés. És az emberek kopogtattak a bárkán, s mondták: „Noé! Bocsáss be minket!” – jóllehet elmulasztották az utolsó lehetőséget. Az özönvíz pedig jött.

Az „ár” szó gigantikus pusztítást jelent itt. Ez a vízözön gigantikusabb volt, mindannál, amit ma áradásnak ismerünk. Ömlött, mintha az egész föld vulkánná vált volna. Csak áradt szakadatlanul a víz.

Noé feltalálta magát a bárkában. Mindent egészen úgy tett, amint azt Isten meghagyta neki. Csak egyetlen ajtót engedett a hajón, s úgy is lett. Csak egyetlen ajtó adatott nekünk a mennyekbe. Jézus mondta: „Én vagyok az ajtó...” (Jn 10:9), s hozzátette: „Én vagyok az út, az igazság és az élet: senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.” (Jn 14:6)

Mihamar karácsonyt ünnepelünk. Ismét megállhatunk a Gyennek előtt, a jászolnál. Ismét álmélkodhatunk afelett, hogy Isten Jézust, az ő fiát hozzánk küldte, hogy minket, embereket e világ sötétségéből az ő mennyei világosságába vonjon.

Aki a jászolban nyugvó gyermeket szemléli, Isten szeretetét szemléli, amely Fiában öltött alakot. Az örökkévalóságából felénk nyújtotta kezét, és ezt mondta: „Nézzétek, a Fiam! Közétek jött, hogy megmenten benneteket az ítélettől, a kárhozattól, amely valamennyiőtökre elhatott. Bízatok benne! Újjáteszi életeteket. Számára nincs reménytelen helyzet.”

A Biblia azt mondja: „Amint Noé által szólt annak idején, úgy szól ma Fia által.” Nem kell félnünk a világ végétől – Jézus van ott! Többre nincs szükségünk. Hívjátok be őt még ma életetekbe!

Entscheidung
Ford.: U. E.